

Arrest

nr. 341 732 van 24 februari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 29 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 16 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die is geboren in België in april 2024, diende als begeleide minderjarige vreemdeling, op 7 juli 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Het verzoek van verzoeksters moeder dat werd ingediend op 5 april 2024, werd op 27 november 2024 door de commissaris-generaal geweigerd. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad (RvV 16 juni 2025, nr. X

1.3. Op 16 september 2025 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek in hoofde van verzoekster. Deze bestreden beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 16 september 2025 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 07/07/2025

Overdracht CGVS: 08/07/2025

Uw moeder D.(...) M.(...) H.(...) werd, in haar hoedanigheid als voogd, in uw naam gehoord op het CGVS op 11 augustus 2025 van 9u17 tot 9u57 in het bijzijn van een tolk Amhaars – Nederlands

A. Feiterelaas

U heeft de Eritrese nationaliteit en u bent geboren op [...] april 2024 in Brussel. Uw moeder D.(...) M.(...) H.(...) (O.V.) diende op 7 juli 2025 in uw naam een verzoek om internationale bescherming in.

Uw moeder D.(...) M.(...) H.(...) diende een verzoek om internationale bescherming in op 5 april 2024. Op 27 november 2024 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus inzake dit verzoek. Op 16 juni 2025 werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Tijdens het gehoor bij het CGVS op 11 augustus 2025 verklaarde uw moeder dat u bij terugkeer naar Eritrea het risico loopt op een besnijdenis of een vrouwelijke genitale verminking omdat dit een cultuurtraditie is. Uw moeder beweerde eveneens dat ze Eritrea illegaal heeft verlaten en daardoor bij terugkeer een gevangenisstraf zou krijgen en het dan onduidelijk zou zijn wie u zou opvoeden, en de mensen die u zouden opvoeden wel degelijk zouden kunnen overgaan tot die vrouwelijke genitale verminking die uw moeder voor u vreest. Uw moeder verklaarde verder nog dat u, wanneer u groot zou zijn, naar de verplichte legerdienst in Eritrea zou moeten gaan.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde uw moeder de volgende documenten voor: uw geboorteakte (kopie), een medische attest waarin staat dat u geen vrouwelijke genitale verminking heeft ondergaan (kopie) en een medisch attest van uw moeder waarin staat dat ze een vrouwelijke genitale verminking van het type 2 heeft ondergaan (kopie).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw administratief dossier blijkt immers dat u niet persoonlijk kan worden gehoord omdat u wegens uw uiterst jonge leeftijd hiervoor niet over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen. In het bijzonder werd uw moeder uitgenodigd voor een gesprek op het CGVS op 11 augustus 2025. Uw moeder is hier op ingegaan.

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit uw administratieve dossier dat uw verzoek om internationale bescherming in belangrijke mate berust op dezelfde gronden als deze die uw moeder aanhaalde ter staving van haar asielverzoek van 5 april 2024, waarvoor de beslissing nu definitief is. Uw moeder verklaarde Eritrea te hebben verlaten op tweejarige leeftijd en met haar moeder naar Ethiopië te zijn getrokken waar ze verder heeft verbleven voor ze naar België kwam.

Uw moeder vreest bij een terugkeer naar Eritrea opgepakt te worden omwille van haar illegaal vertrek uit Eritrea, alsook vreest ze verplicht te worden om deel te nemen aan de militaire dienstplicht in Eritrea. Deze problemen werden door het CGVS in de beslissing van 16 juni 2025 ongeloofwaardig bevonden.

Het CGVS betoogde dat uw moeder er niet in was geslaagd haar beweerde Eritrese nationaliteit en herkomst aannemelijk te maken. De beslissing van het CGVS inzake het dossier van uw moeder werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Uw moeder verklaart via het asielverzoek van 7 juli 2025 in uw naam dat u bij een terugkeer naar Eritrea het risico loopt op een vrouwelijke genitale verminking, wat uw moeder zelf heeft moeten ondergaan. Uw moeder

vrees verder dat ze bij terugkeer naar Eritrea een gevangenisstraf zou krijgen omdat ze het land vroeger illegaal heeft verlaten en het dan onduidelijk zou zijn wie u zou opvoeden in Eritrea. Uw moeder vreest ten slotte ook dat u, wanneer u groot zou zijn, naar de verplichte legerdienst in Eritrea zou worden gestuurd. Gezien geen geloof werd gehecht aan de Eritrese nationaliteit en herkomst van uw moeder kan bijgevolg echter ook geen geloof worden gehecht aan de vrees die u op basis van deze aangegeven motieven zou ondervinden ten aanzien van Eritrea.

De door uw moeder voorgelegde documenten wijzigen niets aan de voorgaande appreciatie. Uw akte van geboorte is enkel een aanwijzing voor uw identiteit die niet ter discussie staat. Uw medisch document toont enkel aan dat u geen vrouwelijke genitale verminking heeft ondergaan. Het medisch document van uw moeder toont enkel aan dat ze wel het slachtoffer was van een vrouwelijke genitale verminking van het type 2.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster haalt een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Zij licht toe als volgt:

“Volgens de jurisprudentie van zowel het Hof van Justitie van de EU als van internationale mensenrechtenorganisaties dient een verzoek om internationale bescherming voor een minderjarige op een individuele basis te worden beoordeeld, zelfs indien dit samenhangt met het verzoek van een ouder.

Het Hof van Justitie van de EU (HvJ EU) oordeelde in de zaak C-255/19 (ZW) dat een minderjarige, ongeacht de uitkomst van de procedure van de ouder, recht heeft op een individuele beoordeling van zijn of haar aanvraag.

Het UNHCR Guidelines on Child Asylum Claims, 2009 stelt: "Children are individuals with their own rights and needs. Asylum claims made by children, whether accompanied or not, should be assessed in an age and gender-sensitive manner and be determined on the basis of the child's individual protection needs."

De aanvraag van verzoekster werd afgedaan zonder inhoudelijke beoordeling, enkel op basis van de eerdere weigering van de moeder. Dit is onaanvaardbaar en in strijd met artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK), dat bepaalt dat het belang van het kind de eerste overweging moet zijn bij alle maatregelen die kinderen betreffen.

De moeder gaf tijdens haar gehoor aan dat verzoekster, bij terugkeer naar Eritrea, het reëel risico loopt om onderworpen te worden aan vrouwelijke genitale verminking. Dit risico is persoonlijk en individueel, en werd niet individueel beoordeeld in de beslissing van het CGVS.

Het CGVS heeft absoluut geen rekening gehouden met de jonge leeftijd van verzoekster, wat haar zeer kwetsbaar maakt. Het CGVS heeft eveneens geen rekening gehouden met de medische attesten die aantonen dat de moeder reeds vrouwelijke genitale verminking type II heeft ondergaan en dat verzoekster dit nog niet heeft ondergaan. Daarnaast dient gesteld te worden dat de moeder verklaarde dat bij terugkeer de zorg voor haar dochter mogelijk zal overgenomen worden door derden die dan zouden kunnen overgaan tot vrouwelijke genitale verminking.

Op basis van recente bronnen blijkt dat vrouwelijke genitale verminking in Eritrea nog steeds voorkomt hoewel er aanwijzingen zijn van afname en van inspanningen om het te bestrijden.

Verzoekster verwijst naar een uitspraak van UCHCR: "Too Much Pain: Female Genital Mutilation & Asylum in the EU", 2013: "FGM can amount to persecution and should give rise to refugee status where there is a well-founded fear of being subjected to FGM."

Het risico op vrouwelijke genitale verminking is geen hypothetisch risico, maar een reëel gevaar gelet op de sociale context in Eritrea, en op de verklaringen van de moeder.

Volgens gegevens van UNICEF en UNFPA ligt de prevalentie van vrouwelijke genitale verminking onder vrouwen van 15-49 jaar in Eritrea op ongeveer 83% (gegevens rond 2010).

In 1995 werd nog een prevalentie van ongeveer 94,5% gerapporteerd, in 2002 88,7%, in 2010 83%. Er is sprake van een afnemende trend, al gaat dat heel langzaam. De meeste meisjes worden besneden op jonge leeftijd. Vóór de leeftijd van 5 jaar. In sommige gemeenschappen al veel vroeger.

In Eritrea komen verschillende types vrouwelijke genitale verminking voor, waaronder Type I, Type II, en Type III. In sommige etnische groepen is Type III bijna universeel, bijvoorbeeld onder de Hedarib, Nara, Tigre, Bilen, Afar. In andere groepen (zoals Saho, Kunama, Tigrigna) is de frequentie van Type III aanzienlijk lager.

In 2007 is Proclamation No. 158/2007 aangenomen, waarin vrouwelijke genitale verminking verboden wordt.

Onder die wet zijn strafrechtelijke sancties voorzien zoals boetes en gevangenisstraffen voor personen die vrouwelijke genitale verminking uitvoeren, bevorderen of anderszins betrokken zijn.

De wet legt ook verplichtingen op aan medisch personeel om vrouwelijke genitale verminking te verbieden en erover te rapporteren.

Daarnaast zijn er nationale plannen en programma's zoals de Eritrean National Strategic Plan to Ensure Children and Women Rights, Abandon Female Genital Mutilation, Underage Marriage and other Harmful Practices 2020-2024.

Ondanks het verbod en de programma's blijft vrouwelijke genitale verminking zeer wijdverbreid in Eritrea, ook op jonge leeftijd. De handhaving lijkt beperkt. Culturele en sociale factoren, zoals druk vanuit de gemeenschap, traditie, religieuze rationalisaties, zijn sterk. De leeftijd waarop meisjes worden besneden is vaak zo jong dat interventie en preventie lastig zijn.

De prevalentie is zeer hoog, ook onder jonge meisjes, waardoor het risico in de praktijk reëel is, zelfs als de leeftijd van de kind zeer jong is (onder 1 jaar of vóór 5 jaar).

Type III is in sommige etnische groepen wijdverspreid, wat inhoudt dat de ernst van de mogelijke vrouwelijke genitale verminking bij terugkeer niet hypothetisch is maar reëel.

De wettelijke verbodsbepalingen bestaan, maar alleen het bestaan van een verbod betekent niet dat alle meisjes beschermd zijn. De praktijk gaat in sommige situaties door, vooral op jonge leeftijd en in rurale, minder goed toegankelijke regio's.

<https://www.unicef.org/esa/documents/c4d-works-community-engagement-end-female-genital-mutilation-state-eritrea>

<https://www.chr.up.ac.za/news-archive/2015/1171-zero-tolerance-for-female-genital-mutilation-in-eritrea>

<https://www.refworld.org/reference/annualreport/usdos/2001/en/47936>

Verder wenst verzoekster te verwijzen naar het Algemeen Ambtsbericht Eritrea december 2023.

De autoriteiten bleven gedurende de verslagperiode Eritreeërs voor onbepaalde tijd in militaire dan wel civiele dienst nemen – vaak onder slechte omstandigheden en zonder dat de dienstplichtigen inspraak hadden in de aard van de werkzaamheden of de plaats van tewerkstelling. Eritrea introduceerde in 1992, kort voordat het land onafhankelijk werd, de nationale dienstplicht van achttien maanden. In de National Service Proclamation uit 1995 definieerde Eritrea de doelstellingen van de nationale dienstplicht. Sindsdien geldt een dienstplicht voor mannen en vrouwen, die zowel militair als civiel kan zijn. Officieel duurt de dienst achttien maanden, maar sinds de grensoorlog met Ethiopië (1998–2000) is hij van onbepaalde duur.

Dienstweigering en desertie uit de dienstplicht zijn strafbaar volgens de Proclamation on National Service in Eritrea uit 1995. Er was geen duidelijk patroon zichtbaar in de toepassing van deze proclamatie door de autoriteiten en eventuele bestraffing; de aard van de straf voor dienstplichtweigering en desertie werd gekenmerkt door willekeur. In het leger besloot volgens een bron de militaire commissie van de relevante

divisie over de disciplinaire straffen die werden opgelegd. In de civiele dienst werden disciplinaire straffen opgelegd door het hoofd van de lokale afdeling van het verantwoordelijke ministerie.

De situatie en behandeling van dienstplichtweigeraars en deserteurs zouden zijn verslechterd tijdens het conflict in Tigray. Bronnen gaven aan dat ze over het algemeen werden gedetineerd en daarna werden teruggestuurd naar hun eenheid of naar een militair trainingskamp. Volgens een vertrouwelijke bron moesten dienstplichtigen over het algemeen het dubbele van de tijd dat ze afwezig waren, doorbrengen in detentie. Volgens een andere bron werden gedetineerde dienstplichtigen blootgesteld aan dwangarbeid op staatsplantages en -projecten. Daarnaast konden ook andere straffen worden opgelegd: van disciplinaire maatregelen en mishandeling tot gevangenisstraf voor onbepaalde duur.

In het vorige ambtsbericht werd vermeld dat de gevolgen voor familieleden van dienstplichtweigeraars en deserteurs konden bestaan uit (agressieve) ondervraging, dreigementen en detentie, maar ook uit boetes, het weigeren van overheidsdiensten (zoals het verstrekken van documenten of voedselbonnen) of het beperken van de toegang tot landbouwgrond. Ook in deze verslagperiode was sprake van nadelige gevolgen voor deze familieleden. Die gevolgen zouden sterk zijn toegenomen sinds het conflict in Tigray, met name sinds de geïntensiveerde rekrutering in september 2022. Familieleden van dienstplichtontduikers kregen te maken met vergeldingsacties, zoals arbitraire detentie, confiscatie van bezittingen en het uit huis zetten van familieleden, waaronder kinderen, zwangere vrouwen en ouderen. Dit beperkte zich niet tot individuele gezinsleden; collectieve bestraffing van hele families kwam in toenemende mate voor. Er waren gevallen bekend van hele gezinnen die in de verslagperiode uit hun huis werden gezet. Ook burens die getroffen werden hielpen of huisvestten, werden door autoriteiten bedreigd, waardoor uitgezette gezinnen werden gedwongen op straat te overleven. Blijkens een rapport van HRW werden familieleden van dienstplichtontduikers en deserteurs voedselcoupons geweigerd door de lokale autoriteiten. In enkele gevallen werden winkels van familieleden gesloten.

Wat de terugkeer betreft dient gesteld te worden dat er veel factoren zijn die kunnen beïnvloeden hoe personen bij terugkeer worden behandeld. Niettemin gaven bronnen aan dat de risico's die personen liepen bij terugkeer het meest afhankelijk waren van de diasporastatus en van de vraag of de persoon zich negatief had uitgelaten over de Eritrese overheid.

Een belangrijk onderscheid binnen de terugkeerders naar Eritrea was of zij over de diasporastatus beschikten. Die was primair bedoeld voor Eritreeërs die in het buitenland woonden en Eritrea voor een kort verblijf bezochten. Eritreeërs met een diasporastatus konden voor een bepaalde periode terugkeren met relatief weinig beperkingen op de bewegingsvrijheid en zonder opgeroepen te worden voor de nationale dienstplicht. Bleven zij echter langer dan de toegestane periode (over het algemeen twaalf maanden), dan werden zij net zo behandeld als alle andere Eritrese burgers.

De diasporastatus bood geen bescherming tegen vervolging vanwege (vermeende) politieke activiteiten of onvoldoende loyaliteit aan de Eritrese autoriteiten. Een arrestatie in het verleden, ontsnapping uit een gevangenis, illegale uitreis, het niet betalen van de diasporabelasting, of enige associatie met een oppositiebeweging of een verboden religieuze groep kon gezien worden als een dissonante politieke mening. Volgens een artikel dat ingaat op de diasporastatus, was het niet ongevoel dat terugkeerders met die status werden gearresteerd of vervolgd. In het artikel werden een paar voorbeelden genoemd. Een van de voorbeelden betreft een man, geboren in het buitenland met Eritrese ouders, die bij terugkeer met een diasporastatus gearresteerd en ondervraagd werd, omdat hij niet in het bezit was van een Eritrese identiteitskaart. Volgens het artikel kon het niet hebben van een Eritrese identiteitskaart door de Eritrese autoriteiten worden gezien als een vorm van politieke dissidentie en het niet erkennen van het soevereine bestaan van de staat Eritrea. Een ander voorbeeld in het artikel betrof een man die bij aankomst op het vliegveld werd ontvoerd vanwege de controverse op de Al-Diae Community School in Asmara.

De schoolleiders en leerlingen waren in oktober 2017 actief betrokken bij een kortstondig anti-regeringsprotest, waarbij talloze mensen door de overheid werden gearresteerd. De man in kwestie was lange tijd voor de controverse van oktober 2017 een financiële donateur van de Al-Diae school. Hij was niet betrokken geweest bij andere politieke activiteiten en zou niet bang zijn geweest toen hij terugkeerde naar Eritrea.

Personen die terugkeerden naar Eritrea en nog dienstplichtig waren, moesten bij aankomst alsnog de dienstplicht vervullen als zij geen vrijstelling hadden. Zoals al gezegd werden personen die terugkeerden met een diasporastatus voor een periode van meestal twaalf maanden vrijgesteld van de nationale dienstplicht. Die periode zou in enkele gevallen verlengd kunnen worden tot vierentwintig maanden. Er waren niet veel gevallen bekend van Eritreeërs van wie de diasporastatus verliep, omdat zij vaak bewust het land weer verlieten voordat de diasporastatus verviel. Personen die dienstplichtig waren en gedwongen terugkeerden, riskeerden detentie of verdwijning. Wat er met de persoon gebeurde zou ook afhangen van de verantwoordelijke commandant, of de commandant de persoon nodig had en of de familie de persoon kon vrijkopen.

In het vorige ambtsbericht werd aangegeven dat Egypte Eritreeërs uitzette naar Eritrea. Deze praktijk zette zich volgens de speciale rapporteur van de VN over de mensenrechtensituatie in Eritrea in deze verslagperiode voort. Daarnaast werden in juni 2023 honderden zowel geregistreerde als niet-geregistreerde Eritreeërs gedwongen teruggestuurd door Ethiopië.

Wie gedwongen terugkeerde naar Eritrea riskeerde mensenrechtenschendingen, zoals arbitraire detentie, mishandeling, inhumane behandeling, en plaatsing in de nationale dienstplicht. Er waren berichten dat personen die tijdens het conflict in Tigray terugkeerden, gedwongen werden deel te nemen aan de oorlog. Van veel van de mensen die gedwongen terugkeerden, werd niets meer vernomen. Zij liepen veel risico's omdat ze bijvoorbeeld het land illegaal hadden verlaten, de dienstplicht waren ontvlucht of zich hadden verzet tegen de Eritrese overheid.

Bronnen gaven aan dat vrijwillige terugkeer niet altijd als vrijwillig beschouwd kon worden.

Het kwam namelijk voor dat Eritreeërs in bepaalde landen tekenden voor vrijwillige terugkeer omdat er geen andere opties beschikbaar waren, bijvoorbeeld omdat ze in detentie zaten of geen kans maakten op een verblijfsvergunning. Als zij geen diasporastatus hadden, werden ze bij terugkeer hetzelfde behandeld als mensen die gedwongen terugkeerden en konden zij blootgesteld worden aan arbitraire detentie, mishandeling en plaatsing in de nationale dienstplicht.

Eritrea maakte het bewust lastig voor zijn inwoners om het land legaal te verlaten. Door dit uitreisbeleid was het voor de overgrote meerderheid van de Eritrese bevolking niet mogelijk om een paspoort en uitreisvisum te verkrijgen en konden zij het land alleen illegaal verlaten.

Volgens een bron had dit niet alleen tot doel om sterke controle behouden op de lokale Eritrese bevolking, maar ook om het gezag van de staat over de grens te laten zien en om de toekomstige mogelijkheden van mensen te beperken wanneer zij illegaal vertrokken, als een vorm van straf. Volgens de bron stelden de sterke uitreisbeperkingen de Eritrese overheid in staat emigranten onder controle te houden. Doordat zij gedwongen werden zich te verontschuldigen voor het illegale vertrek (via het regret form), konden zij politiek geneutraliseerd worden.

Eritrea beschouwt het illegaal verlaten van het land als een misdaad en wie het land illegaal verliet, werd daarom beschouwd als niet-loyaal. Volgens de Eritrese wet stond er op het verlaten (of proberen te verlaten) van Eritrea zonder een geldig uitreisvisum maximaal vijf jaar gevangenisstraf, een boete van 10.000 nakfa of een combinatie daarvan. Mensen die illegaal waren uitgereisd, konden in principe terugkeren indien zij de diasporastatus hadden verkregen. Personen die illegaal het land hadden verlaten en terugkeerden zonder diasporastatus riskeerden detentie, mishandeling en terugplaatsing in de nationale dienstplicht.

Volgens verschillende bronnen screenden en profileerden de Eritrese immigratieautoriteiten gewoonlijk alle terugkerende Eritreeërs bij aankomst op de internationale luchthaven van Asmara. Daarbij werd gecontroleerd over welke Eritrese en buitenlandse identiteitsdocumenten de repatrianten beschikten, of ze de twee procent diasporabelasting hadden betaald en – indien van toepassing – of ze het regret form hadden ondertekend. De procedures op de luchthaven waren echter inconsistent. Als de autoriteiten iemand wantrouwden, konden ze diegene ondervragen. Redenen daarvoor konden zijn: onvolledige documenten (zoals het ontbreken van een Eritrese identiteitskaart), het niet betaald hebben van de diasporabelasting of het ontduiken van de dienstplicht. Personen met sterke connecties, waaronder beroemdheden, zouden volgens twee vertrouwelijke bronnen minder of geen restricties ondervinden bij aankomst. Ook Eritreeërs die bij een ambassade werkten, ambtenaren, leden van de Eritrese veiligheidsdienst en leden van diasporagemeenschappen die de regering steunden, zouden volgens vertrouwelijke bronnen waarschijnlijk uitgezonderd worden van ondervragingen op het vliegveld.

Het was mogelijk dat bij aankomst in Eritrea online activiteiten werden gescreend, zowel voor buitenlanders als voor Eritreeërs. Als iemand publiekelijk bekendstond als politiek dissident, kon diegene direct na aankomst worden gearresteerd. Het was echter ook mogelijk dat de beoordeling van terugkeerders op het vliegveld dagen in beslag nam, waardoor ze dagen na aankomst alsnog konden worden gearresteerd als uit de screening sporen van politieke dissidentie bleken. Personen die zich online actief hadden uitgesproken tegen de Eritrese overheid keerden veelal niet terug omdat zij zich bewust waren van de risico's om te worden gedetineerd.

Er dient gesteld te worden dat de moeder bij terugkeer naar Eritrea een risico loopt ondervraagd te worden en naar de verplichte legerdienst te moeten gaan. Verzoekster zal door derden moeten opgevoed worden, waarbij ze een risico loopt een vrouwelijke genitale verminking te ondergaan.

De beslissing van het CGVS zonder beoordeling van de persoonlijke situatie van verzoekster en zonder rekening te houden met het reële risico op vrouwelijke genitale verminking is in strijd met artikel 3 EVRM.

Verzoekster verwijst naar EHRM, Collins and Akaziebie t. Zweden, nr. 23944/05, 8 maart 2007 waarin vrouwelijke genitale verminking erkend werd als een schending van artikel 3 EVRM.

De beslissing van het CGVS maakt dan ook een manifeste schending uit artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...) 6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

Artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.”*

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001,108).

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoekster eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeksters verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

3.3. De bestreden beslissing wijst er terecht op dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming in belangrijke mate berust op dezelfde gronden die haar moeder aanhaalde ter staving van haar asielverzoek van 5 april 2024. De commissaris-generaal besliste dat verzoeksters moeder er niet in slaagde haar Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken, wat werd bevestigd in beroep (RvV 16 juni 2025, nr. 328 223).

De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van voormeld arrest. Eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad immers, wat dit verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot hetzelfde/een vorig verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, wat *in casu* niet het geval is. Verzoeksters Eritrese nationaliteit blijft aldus onbewezen.

Zoals eerder vermeld dient verzoekster eigen feiten aan te halen die tevens van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen. Aangezien verzoeksters moeder haar nationaliteit en herkomst niet aannemelijk maakt, staat verzoeksters nationaliteit en herkomst evenmin vast, waardoor zij geen duidelijk beeld geeft van haar familiaal netwerk, sociaal netwerk of de specifieke situatie omtrent besnijdenissen in haar land van herkomst.

Aldus blijven de volgende motieven van de bestreden beslissing overeind:

“In dit geval blijkt uit uw administratieve dossier dat uw verzoek om internationale bescherming in belangrijke mate berust op dezelfde gronden als deze die uw moeder aanhaalde ter staving van haar asielverzoek van 5 april 2024, waarvoor de beslissing nu definitief is. Uw moeder verklaarde Eritrea te hebben verlaten op tweejarige leeftijd en met haar moeder naar Ethiopië te zijn getrokken waar ze verder heeft verbleven voor ze naar België kwam. Uw moeder vreest bij een terugkeer naar Eritrea opgepakt te worden omwille van haar illegaal vertrek uit Eritrea, alsook vreest ze verplicht te worden om deel te nemen aan de militaire dienstplicht in Eritrea. Deze problemen werden door het CGVS in de beslissing van 16 juni 2025 ongeloofwaardig bevonden. Het CGVS betoogde dat uw moeder er niet in was geslaagd haar beweerde Eritrese nationaliteit en herkomst aannemelijk te maken. De beslissing van het CGVS inzake het dossier van uw moeder werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Uw moeder verklaart via het asielverzoek van 7 juli 2025 in uw naam dat u bij een terugkeer naar Eritrea het risico loopt op een vrouwelijke genitale verminking, wat uw moeder zelf heeft moeten ondergaan. Uw moeder vreest verder dat ze bij terugkeer naar Eritrea een gevangenisstraf zou krijgen omdat ze het land vroeger illegaal heeft verlaten en het dan onduidelijk zou zijn wie u zou opvoeden in Eritrea. Uw moeder vreest ten slotte ook dat u, wanneer u groot zou zijn, naar de verplichte legerdienst in Eritrea zou worden gestuurd. Gezien geen geloof werd gehecht aan de Eritrese nationaliteit en herkomst van uw moeder kan bijgevolg echter ook geen geloof worden gehecht aan de vrees die u op basis van deze aangegeven motieven zou ondervinden ten aanzien van Eritrea.

De door uw moeder voorgelegde documenten wijzigen niets aan de voorgaande appreciatie. Uw akte van geboorte is enkel een aanwijzing voor uw identiteit die niet ter discussie staat. Uw medisch document toont enkel aan dat u geen vrouwelijke genitale verminking heeft ondergaan. Het medisch document van uw moeder toont enkel aan dat ze wel het slachtoffer was van een vrouwelijke genitale verminking van het type 2."

Aldus voert verzoekster geen eigen feiten aan die van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, 6°, van de Vreemdelingenwet. De door verzoekster neergelegde informatie in haar verzoekschrift doet verder geen afbreuk aan de voorgaande analyse.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet oordeelt dat verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

3.4. De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP